

„Господинъ поручикъ — поздравете отъ мене своята годеница“.

„А какъ ти е името, другарю?...“

„Ролсхофенъ... Вили Ролсхофенъ отъ Триеръ... поздрави годеницата си отъ мене... другарю...“

И двамата се погледватъ нѣжно.

На тѣлпи пристигатъ въ тоя мигъ хохенцолернци и други стрѣлци на височината и съревъ тичатъ край умиращия и избавения.

„Напрѣдъ! Напрѣдъ!“ извика единъ за пъхтѣлъ се капитанъ на поручника. „Самарянство не бива да Ви задържа тукъ!“

„Слушамъ, господинъ капитанъ!“ Пору-

чикътъ хвърля още единъ послѣденъ погледъ къмъ лицето на умиращия избавителъ. А то се обръща съ плахъ въпросъ на устнитъ...

„Ще го прѣдамъ, другарю!“

При това угасващите очи се усмихватъ и се склоняватъ...

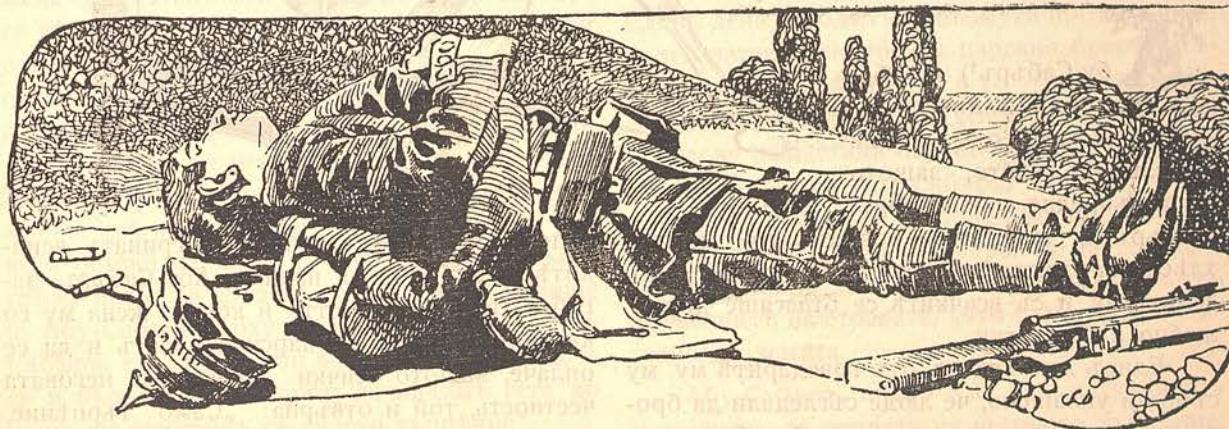
„Напрѣдъ, момчета! По слѣдитъ имъ! Прѣзъ гората нататъкъ!“

„Ура!“

„Напрѣдъ!“

И младъ, и пламтящъ, и махайки сабя скоча годеникътъ на София прѣзъ ниския храсталакъ, се по-дълбоко въ полумрака на гората, прѣслѣдвайки бѣгащия неприятель.

Отъ нѣмски прѣведе: Т. Ивановъ.

НУЖДАТА СЪЗДАВА ПРИЯТЕЛИ.

Отъ В. Ауербахъ.

Въ нужда и смърть и враговетъ ставатъ приятели. Това ни показва слѣдната историйка.

Слѣдъ едно сражение прѣзъ френско-пруската война, единъ французинъ падналъ въ единъ дѣлбокъ трапъ, отъ който не можалъ да излѣзе. Слѣдъ малко въ него падналъ и единъ нѣмецъ. Французинътъ извикаль: „Ки етъ ву?“ (кой сте?), а нѣмецътъ: „Верь да?“ (кой е тукъ?) и всѣки видѣ, кого има прѣдъ себе си. Тѣ можаха да се промушатъ съ сабитъ си, но поразимлиха и почнаха да се разговарятъ, на нѣмски и френски, колкото можеха, и да се съвѣтватъ, какъ да излѣзатъ отъ трапа и какъ да си помогнатъ единъ на другъ. И така, тѣ почнаха да викатъ за помощъ, и то-

викаше ту френецътъ, ту нѣмецътъ и всѣки на своя езикъ. Най-послѣ, нѣмцитъ чуха вика на нѣмца и се приближиха да го спасятъ. Когато той излѣзе горѣ, каза сухо: „Долу има още единъ, още единъ добъръ другаръ!“ И тѣ извадиха и французина. Когато обаче видѣха, че това е французинъ, тѣ искаха да го бутнатъ пакъ въ трапа, но нѣмецътъ не позволи това и каза: „Ние си дадохме обѣщание, че единиятъ ще спаси другиятъ; и той щѣше да ме спаси, ако бѣха дошли французитъ за него!“

Неприятелитъ уважиха този договоръ, който приятелитъ бѣха сключили, и французинътъ бѣ отведенъ като плѣнникъ, но гледанъ като другаръ.

Прѣводъ отъ нѣмски.